

РЕШЕНИЕ

№ 3286

гр. София, 26.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Юлия Раева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **4368** по описа за **2010** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр.чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на К. С. П. от гр.С., жк „Л”, Б. В. А. срещу РЕШЕНИЕ от 14.04.2010 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 101-ви състав по нахд № 14612/2009 г., с което е потвърдено наказателно постановление № ЗЕ 0924 от 28.10.09г., издадено от директора на Столична регионална инспекция за опазване и контрол на общественото здраве (С.), с което на основание чл.210, ал.1 от Закона за здравето (ЗЗ) ѝ е наложено административно наказание „глоба” в размер на 300 лв. за нарушение на чл.31, ал.1 и ал.2 от ЗЗ. В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон и съществени процесуални нарушения. Касаторката поддържа, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати съществени процесуални нарушения на чл.42 и чл.57 ЗАНН, които

не са констатирани от районния съдия и същият не е изложил мотиви в решението си в тази насока. Посочва нарушение на „двете групи свидетели” по чл.40 ЗАНН, както и налагане на наказание въз основа на необнародвано Указание № 2/98 г. на министъра на здравеопазването. Счита, че размерът на наложената ѝ глоба от 300 лв. е прекомерно голям, като навежда довод за маловажност на нарушението. Касаторката претендира съда да постанови решение, с което да отмени решение от 14.04.2010 г. на С районен съд, Наказателно отделение, 101-ви състав по нахд № 14612/2009 г. и по същество на спора да отмени наказателно постановление № ЗЕ 0924 от 28.10.09г., издадено от директора на С..

Ответникът по касационната жалба директор на С. не взема становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Със съдебно решение от 14.04.2010 г. С районен съд, Наказателно отделение, 101-ви състав по нахд № 14612/2009 г. е потвърдил наказателно постановление № ЗЕ 0924 от 28.10.09г., издадено от директора на С., с което на основание чл.210, ал.1 от Закона за здравето на д-р К. П. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 300 лв. за нарушение на чл.31, ал.1 и ал.2 от ЗЗ. За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Евдокия Стоименова С., както писмените доказателства от административно-наказателната преписка, приобщени по реда на чл.283. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при установяване на административното нарушение и издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и като е дал вяра на свидетелските показания, е приел, че д-р Крисимира С. П. - лекар по дентална медицина е осъществила от обективна и субективна страна нарушението по чл.31, ал.2 от ЗЗ вр. Раздел I, т.1 и раздел III, т.1 от Указание №2/02.09.1998 г. за начина и средствата за дезинфекция в здравните заведения (публ. в Служебен бюлетин на МЗ, бр. №1/99 г.).

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция

дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НК, 101 състав е валидно и допустимо. Съобразно чл.220 АПК касационната инстанция не е инстанция по установяване на фактите, а по правилното приложение на закона. Приложението на материалния закон се преценява съобразно установените от първоинстанционния съд факти. От фактическа страна СРС е приел за установено, че при извършена на 05.10.2009 г. проверка в обект АИППМП – дентална медицина с адрес гр.С., жк „Л”, Б. вх.В от свидетелката Евдокия С С. било установено, че срокът на годност на препарата за дезинфекция на ръце, използван от д-р П. - Декосепт, е до м.февруари 2009 г., т.е. е с изтекъл срок на годност. За констатираното нарушение на чл.31, ал.2 от Закона за здравето бил съставен АУАН № 3Е 0924 от 19.10.2009 г. и издадено обжалваното пред СРС НП №3Е 0924 от 28.10.09 г.

Касационната инстанция приема, че не са допуснати съществени процесуални нарушения при съставянето на АУАН и издаването на НП, като доводите на касатора, че в обжалваното решение на СРС липсват мотиви в тази насока са изцяло неоснователни. Мотивите, изложени на стр.3 от решението на СРС са в подкрепа на доводите за липса на допуснати съществени процесуални нарушения при описание на административното нарушение. Районният съдия е изложил пространни мотиви за наличието на пълно съответствие между словесното и цифрово описание на нарушението, които напълно се споделят от настоящата инстанция. Вън от съмнение е, че не всяко процесуално нарушение е основание за отмяна на наложеното наказание, а само това, което съществено е ограничило и накърнило правото на защита на засегнатото лице да разбере вмененото му нарушение и да организира защитата си срещу наложеното наказание. В случая правилно районният съдия е приел, че нарушението е описано по начин, който е позволил на д-р П. да го възприеме и организира защитата си – „не прави дезинфекция на ръце, като използва дезифектант с изтекъл срок на годност”. Това фактическо описание на нарушението правилно е квалифицирано като нарушение по чл.31, ал.2 ЗЗ и Раздел I, т.1 и раздел III, т.1 от Указание №2/02.09.1998 г. за начина и средствата за дезинфекция в здравните заведения (публ. в Служебен бюлетин на МЗ, бр. №1/99 г.).

Изложените в жалбата доводи за неприложение на Указание №2/98 г. поради необнародването му в Държавен вестник не се споделят от касационната инстанция. Районният съдия е изложил мотиви относно приложението на Указанията, които са правилни и не следва да бъдат преповтаряни.

Визираната за нарушена в касационната жалба норма на чл.40, ал.1 ЗАНН посочва, че АУАН се съставя в присъствието на свидетели, които са присъствували при извършване или установяване на нарушението, а при липса на такива свидетели – в присъствието на други двама свидетели (чл.40, ал.3 ЗАНН). В АУАН № ЗЕ 0924 от 13.10.09 г. изрично е отбелязано, че свидетелите са присъствали на съставянето акта в хипотезата на чл.40, ал.3 ЗАНН, като това изрично е отбелязано в акта съобразно изискванията на същата разпоредба. Съдът намира, че не е допуснато нарушение на чл.40, ал.1 и ал.3 ЗАНН, като актът е коректно съставен и подписан съгласно чл.43, ал.1 ЗАНН.

Относно размера на наказанието районният съдия е изложил пространни мотиви, които се споделят от касационната инстанция, като се вземе предвид, че границите за размера на наказанието по чл.210, ал.1 ЗЗ са „от 200 до 5000 лв.“. Т.е. наказание е наложено към законовия минимум при спазване на разпоредбата на чл.27, ал.2 ЗАНН. Относно наведените от касаторката доводи в съдебно заседание на 01.10.2010 г. за наличието на умисъл в поведението ѝ, следва да се отбележи, че районният съдия е използвал терминологията от легалното определение за „умисъл“ като форма на вината по чл.11, ал.2 от Наказателния кодекс с оглед препращащата норма на чл.11 ЗАНН и необходимостта от мотивиране на решението за извършване на нарушението, както от обективна, така и от субективна страна (по отношение на вината на нарушителя), без наличието на субективно, лично отношение към конкретното поведение на касаторката. По изложените съображения районният съдия не е допуснал визираните в касационната жалба оплаквания и при постановяване на обжалваното решение не е допуснал нарушение по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 и чл.348, ал.1, т.2 НПК.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че **СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ** от 14.04.2010 на СРС, НО, 101 състав е **ПРАВИЛНО** и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Водим от горното **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, V-ти Касационен състав**

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 14.04.2010 г. на **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 101 състав** по нахд № 14612/2009 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.